

Принцеса
под
прикритие

Кони Глин

Undercover Princess
Original English language edition first published
by Penguin Books Ltd, London
Copyright © Connie Glynn 2017

Авторът е преотстъпил моралните си права.
Всички права запазени!

© Кони Глин, автор, 2020 г.
© Николина Тенекеджиева, превод, 2020 г.
© Матей Аркова, художник на корицата, 2020 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2020 г.

ISBN 978-954-398-622-4

ХРОНИКИТЕ
РОУЗУУД

Принцеса
под
прикритие

Кони Глин

Превод от английски Николина Тенекеджиева

Книгоиздателска къща „Труд“, 2020 г.

*На прекрасното ми семейство и всички великолепни вещици,
омагьосали живота ми.*

*Специални благодарности на Ричард и Марк,
които ме подкрепяха страстно през целия път,
на Холи и Рут за това, че ме подтикваха и ми помогнаха
да постигна целта си, също и на Евън за изключително
полезната математическа помощ. И едно последно
благодаря на чудесните ми и мили читатели –
благодаря, благодаря, благодаря.*

ЧАСТ ПЪРВА
Добре дошли в „Роузууд Хол“

Пролог

В нашия свят съществуват места, където чудни и странни неща е по-вероятно да се случат, отколкото другаде. Разпознават се по наситената си атмосфера, която не се вписва в реалността. Понякога са природни творения като скрити водопади или тайни ливади, изобилстващи от диви цветя. Друг път са създадени от човешка ръка – пусти игрища по залез слънце или прашни магазинчета за антики, бликащи от история. Но от време на време, макар и рядко, тези кътчета се срещат и в определени хора. Навярно самите вие сте срещали такъв човек. На пръв поглед може и да не изглежда особено харизматичен или интелигентен, но след като прекарате повече време с него, започва да ви се струва, че е способен да промени и постигне абсолютно всичко...

Принцеса Елинор Пруденс Улфсън, единствена дъщеря на крал Александър Улфсън и престолонаследница на Марадова, не живееше в подобно място, нито пък бе един от тези хора, но отчаяно се нуждаеше и от двете.

– Ще се запиша в това училище! – заяви Елинор и хвърли брошурата на масата със силно „шляп“, от което чашите от сутрешния чай се разклатиха в чинийките си.

Александър Улфсън дори не вдигна поглед от вестника.

– Не – отвърна безизразно.

– Аз съм престолонаследница на Марадова. Мисля, че съм способна и сама да взема нищоожното решение в кое училище да се запиша.

Александър погледна жена си, кралица Матилда, която седеше срещу него на масата.

Тя вдигна рамене.

– Има право, Алекс – рече с благ тон, деликатно пусна бучка захар в чашата си и бавно разбърка чая, мъчейки се да сдържи усмивката си.

Не на такава родителска солидарност се надяваше крал Александър.

– Видя ли? – каза Елинон. – Дори мама е съгласна с мен.

Александър продължи да се взира във вестника си, преструвайки се на напълно спокоен. Отпи от чая си.

– Едвина – поде и махна на прислужницата с ръка, – ще бъдеш ли така добра да отнесеш празните блюда в кухнята, моля?

– Разбира се, Ваше Височество.

Едвина майсторски подреди обсипаните с трохи подноси един върху друг и излезе от трапезарията с изкусна лекота, стъпките ѝ по дъбовия под бяха едва доловими. Масивната двойна врата се затвори след нея с лекичко поскръцване.

Щом Александър се увери, че се е отдалечила достатъчно и е на безопасно разстояние от семейните им разпри, отново заби поглед във вестника си и каза:

– Отговорът ми е не.

Елинон нададе гневен вик и тропна с крак.

– Можеше поне да *погледнеш* брошурата! – сопна се тя и изтръгна вестника от ръцете на баща си.

Александър се принуди да погледне дъщеря си.

Елинон винаги е била опърничаво дете. По нищо не приличаше на другите принцеси; предпочиташе да спори яростно на политически теми и скришом да ходи на шумни, хулигански концерти, отколкото да води любезни разговори, а най-вече *невинаги* натруфените официални церемонии – или поне така си мислеше, понеже винаги отказваше да ги посещава. Но беше умна, уверена и пламенна – за Александър всичко това бе много по-важно от традиционните ценности, които се очакваха от нея. Въпреки че понякога му се искаше да внимава какви ги говори пред баба си и дядо си.

Колкото и да желаше Елинон да е щастлива и да води живот,

независим от кралските задължения, това не променяше факта, че един ден ще стане кралица и ще ѝ се наложи да поеме тази отговорност. Беше твърдо решен да накара дъщеря си да осъзнае, че има начин да върши с удоволствие кралските си ангажименти; нещо, което самият той научи като по-млад.

– Отиваш в „Астън Корт“, където са учили всички владетели на Марадова през последните сто години, и там ще ти хареса, независимо дали ти харесва или не.

Матилда се изкиска тихичко, докато отпиваше от чая си.

– Не – отвърна Елиноор със същия суров тон като на баща си.

– Отивам в „Роузууд Хол“ в Англия.

Гласът ѝ дори не трепна. Излъчваше решителност. Щеше да вдигне страшна олелия, ако я принудеха да се запише в „Астън Корт“.

Александър въздъхна тежко.

За Елиноор да учи в „Астън Корт“ не беше просто „да не стане нейната“, както би било за повечето тийнейджъри. Щеше да означава край на свободата ѝ като невстъпила в длъжност кралска особа. Обществеността ще научи, че тя е наследницата на трона на Марадова; вече няма да може да ходи по концерти или да отказва да присъства на кралски церемонии, ще ѝ се наложи и да престане да боядисва косата си и да се облича по-подходящо. Отговорностите ще я сполетят една след друга и дотам с нормалния ѝ, безгрижен живот.

Александър взе вестника и го сгъна прилежно. Подготви се психически за задаващия се двубой по надвикване – случваше се редовно, откакто Елиноор навлезе в тийнейджърска възраст.

– Моля те, татко.

Това направо стъписа Александър, дъщеря му толкова рядко се молеше за нещо; беше прекалено голям инат. Вдигна очи към нея, очаквайки да види обичайната ѝ нацупена физиономия, но вместо това по лицето ѝ се четеше истинско отчаяние. Изведнъж му стана трудно да си спомни защо ѝ отказа толкова категорично, но не след дълго съвсем ясно видя причината – „Астън Корт“ е единственото училище, което може да се погрижи за сигурността ѝ, след като я обявят за принцеса. Там ще е под специализирано наблюдение; ще е в безопасност и ще се под-

готви отлично за бъдещето си. Или „Астън Корт“, или нищо. Независимо колко убеждаваше себе си наум обаче, предпазливо подаде ръка, когато Елинор сложи брошурата за „Роузууд“ в дланта му.

Тя обгърна ръцете му със своите и стисна лекичко.

– Просто я прочети, само за това те моля.

Кралица Матилда отново отпи внимателно от чая си и с финес върна чашата в чинийката.

– Може би чайт си казва думата, но винаги съм харесвала Англия, а ти, Александър?

Погледна съпруга си и безгрижното ѝ изражение се изпари на мига. Маравийският крал не свали очи от тези на жена си за няколко секунди – сториха му се като най-дългите няколко секунди в живота му. Тя винаги му въздействаше по този начин.

Кралят въздъхна изтормозено и най-сетне се предаде.

– Хубаво, ще прочета листовката, но само толкова.

Елинор изписка от щастие и облекчение.

– Да! Благодаря ти, благодаря, благодаря! Сигурна съм, че ще ти хареса, татко, заклевам се.

После натъпка кроасан в устата си и побърза да се махне, преди баща ѝ да е размислил.

Вратата се тресна зад гърба ѝ, а Александър и Матилда останаха сами в стаята. Той отново погледна към жена си, когато тишината в трапезарията се завърна. Кралицата му се усмихна мило.

– Не може да отиде – рече кралят. – Прекалено опасно е единствената наследница на маравийския трон да се шляе в британско училище пансион, вместо да получи необходимите ѝ знания за управлението на страната.

Матилда пак стана сериозна, внимателно подреди приборите пред себе си така, че всяка вилица, нож и лъжица да са напълно успоредни.

Когато вдигна поглед, Александър ясно видя пламъчето в очите ѝ.

– Знаеш много добре, че „Роузууд“ не е обикновено училище, и освен това – започна тя, но поспря за момент, за да се увери, че съпругът ѝ я гледа право в очите, – както самият ти отбеляза,

все още не са я обявили официално за принцеса. Това може да е най-добрият ѝ шанс да изживее безгрижно последните си години на тийнейджър, преди да ѝ се наложи да поеме кралските си ангажменти, а и *знам* колко ти се иска ти да си имал тази възможност навремето.

Александър остана като гръмнат. Съпругата му наистина ли предлагаше онова, което си мислеше?

– Значи искаш да отиде в това училище под прикритие? – попита.

Усмивката на Матилда отново грейна на лицето ѝ и строгостта ѝ се изпари на мига.

– Сега от теб се иска просто да прочетеш брошурата – отвърна кралицата. Поднесе чашата чай към устата си, сетне спря и добави. – Освен това, ако нещата се объркат, винаги можем да изпратим Джейми на нейно място.

Александър изгледа жена си озадачено, но и изпълнен с обожание към нея. Изкиска се тихичко. Нещо му подсказваше, че въпросът няма да приключи само с листовката на „Роузууд“.